

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 748/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného AK H.P., spol. s r.o., Radvanská 1, Bratislava, proti rozhodnutiu prezidenta Slovenskej republiky č. 2718-2025-KPSR/12252 z 8. októbra 2025 a konaniu, „*ktoré mu predchádzalo*“, takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 ods. 5, čl. 30 ods. 4, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) č. 2718-2025-KPSR/12252 z 8. októbra 2025 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a konaním, „*ktoré mu predchádzalo*“. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie prezidenta a jemu predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 a uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025 a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Táto ústavná sťažnosť je ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 3208/2025 a bola pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Baricovej, ktorá je predsedníčkou prvého senátu ústavného súdu.

2. Ústavnej sťažnosti predchádza ústavná sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 a uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025, doručená ústavnému súdu 12. augusta 2025, o ktorej rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 681/2025-12 z 20. novembra 2025 tak, že ju odmietol vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 pre nedostatok právomoci [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“)] a vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025 ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

3. Vychádzajúc z rozhodnutia najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 a uznesenia najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025, prezident napadnutím rozhodnutím odvolal sťažovateľa z funkcie sudcu [čl. 102 ods. 1 písm. t) a čl. 147 ods. 1 písm. c) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“)].

4. Ústavnému súdu bolo 21. novembra 2025 doručené doplnenie ústavnej sťažnosti vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 681/2025, ktorým sťažovateľ rozšíril petit ústavnej sťažnosti o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy rozhodnutím prezidenta č. 2718-2025-KPSR/12252 z 8. októbra 2025. Predmetné podanie sťažovateľa bolo doručené ústavnému súdu až po rozhodnutí ústavného súdu č. k. III. ÚS 681/2025-12 z 20. novembra 2025, a preto bolo zapísané ako nová ústavná sťažnosť, ktorá bola ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 3262/2025 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je členom štvrtého senátu ústavného súdu.

5. Keďže obidve podania spolu skutkovo a právne úzko súvisia, ústavný súd uznesením č. k. PLs. ÚS 88/2025-5 zo 17. decembra 2025 ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 3208/2025 a sp. zn. Rvp 3262/2025 spojil na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 3208/2025. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. S poukazom na to, že uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025 nadobudlo právoplatnosť 8. júla 2025, sťažovateľ v ústavných sťažnostiach (strany 2 až 4, resp. str. 1 a 2) uvádza, že 10. júla 2025 podal prezidentovi žiadosť o dočasné nevykonanie disciplinárneho rozhodnutia najvyššieho správneho súdu a 14. augusta 2025 informoval prezidenta o podaní ústavnej sťažnosti (bod 2). Kancelária Prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „kancelária prezidenta“) následne listom č. 2718-2025-KPSR/10156 z 18. augusta 2025 sťažovateľa požiadala, aby ju bez zbytočného odkladu informoval o rozhodnutí ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. o akomkoľvek inom rozhodnutí ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 2125/2025. V súvislosti s listom kancelárie prezidenta sťažovateľ zastáva názor, že prezident konkludentne *de facto* vyhovel jeho žiadosti o dočasné nevykonanie rozhodnutia. Namieta, že napadnuté rozhodnutie prezidenta o odvolaní sťažovateľa z funkcie sudcu je v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy, a to z dôvodu porušenia princípu právnej istoty. Nerozumie, prečo prezident pristúpil k výkonu disciplinárneho opatrenia práve 8. októbra 2025 (t. j. po troch mesiacoch od právoplatnosti uznesenia najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025) a prečo vzhľadom na predchádzajúcu odpoveď kancelárie prezidenta nepredvídateľne a zásadne sťažil možnosť efektívnej obrany sťažovateľa proti porušeniu jeho práv zaručených čl. 20 ods. 5, čl. 30 ods. 4 a čl. 35 ústavy.

7. Sťažovateľ ďalej (s. 5 až 22 ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 3208/2025) opakuje námietky proti rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 a uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025, ktoré vzniesol v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (bod 2), pričom tvrdí, že výnimočný charakter uloženej

sankcie mu doživotne znemožňuje nielen výkon funkcie sudcu, ale i výkon iných právnických povolání (napr. výkon advokácie), čím v spojení s napadnutým konaním najvyššieho správneho súdu, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu prezidenta, dochádza i k porušeniu práva sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok a jeho práva na prácu.

7.1. V ústavnej sťažnosti označenej ako „Doplnenie rozhodnutí, ktorými boli porušené základné ľudské práva“ s poukazom na princíp právnej istoty sťažovateľ dôvodí, že napádaným rozhodnutím prezidenta došlo k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy a zároveň poukazuje na skutočnosť, že prezident pôvodne *de facto* akceptoval jeho žiadosť o dočasné nevykonanie disciplinárneho opatrenia, pričom v konaní o jeho „pôvodnej“ ústavnej sťažnosti nedošlo do 8. októbra 2025 k žiadnej zmene, resp. rozhodnutiu, a preto nie je zrejmé s poukazom na odpoveď riaditeľa legislatívno-právneho odboru kancelárie prezidenta, prečo prezident pristúpil k výkonu disciplinárneho opatrenia práve 8. októbra 2025, čím, vzhľadom na jeho odpoveď nepredvídateľne a zásadne sťažil možnosť efektívnej obrany proti domnelému porušeniu sťažovateľových práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

8. Podstatou oboch ústavných sťažností je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 5, čl. 30 ods. 4, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím prezidenta č. 2718-2025-KPSR/12252 z 8. októbra 2025 o odvolaní sťažovateľa z funkcie sudcu a konaním, „*ktoré mu predchádzalo*“ (body 1 a 3).

9. Konanie pred ústavným súdom upravujú § 32 až § 241 zákona o ústavnom súde, t. j. jeho piata časť. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. To znamená, že ešte pred tým, ako sa ústavný súd môže začať zaoberať materiálnou stránkou veci, je vždy povinný preskúmať formálne (procesné) náležitosti ústavnej sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak ústavná sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne a obsahové náležitosti a predpoklady, môže sa ňou ústavný súd zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky (I. ÚS 187/2012, III. ÚS 349/2015, I. ÚS 106/2020).

10. Návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

11. Zásada zákazu rozhodovať a konať vo veciach už raz rozhodnutých (*res iudicata*) vyplýva z princípu právnej istoty, ktorý možno vyvodiť z princípu právneho štátu. Ide o procesný dôvod na vyslovenie neprípustnosti takého návrhu, ktorý sa týka veci, o ktorej ústavný súd rozhodoval meritórnym spôsobom. Zásadné je pritom vymedzenie kritérií, podľa ktorých je vec možné hodnotiť ako vec identickú (m. m. PL. ÚS 1/2016).

12. Rozhodnutie o odmietnutí návrhu pre zjavnú neopodstatnenosť nie je rozhodnutím o procesných podmienkach konania, ako to má na mysli § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde. Pri posudzovaní zjavnej neopodstatnenosti sa ústavný súd zaoberá už samotnou podstatou návrhu, jeho vecnou (meritórnou) stránkou. Rozhodnutie o odmietnutí návrhu pre zjavnú neopodstatnenosť má preto

tzv. kvázimeritórnu povahu. Vzhľadom na túto skutočnosť nie je pri opätovnom podaní návrhu v totožnej veci odstránenie prekážky (meritórneho) konania spočívajúcej v zjavnej neopodstatnenosti návrhu možné (k tomu bližšie *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 323 – 340.*).

13. Ako bolo uvedené v bode 2 tohto uznesenia, predchádzajúcu (prvú) ústavnú sťažnosť sťažovateľa, v ktorej sa domáhal vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 20 ods. 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 681/2025-12 z 20. novembra 2025 odmietol vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 pre nedostatok právomoci [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025 ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

14. Na totožnosti posudzovanej veci s vecou uvedenou v bode 13 nemení nič to, že sťažovateľ v petite posudzovanej ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 3208/2025 navyše vzniesol námietku porušenia základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 35 ústavy konaním bližšie neoznačeného orgánu verejnej moci, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu prezidenta, spojenú s návrhom na zrušenie rozhodnutia najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 a uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025 a vrátenie veci najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Neuplatnením tejto námietky v pôvodnej ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ pripravil o možnosť jej prieskumu ústavným súdom. Vzhľadom na zistenie, že ústavný súd v identickej veci sťažovateľky už rozhodol, bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/3/2023 z 2. októbra 2024 a uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 41Do/1/2025 z 8. júla 2025 odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

15. V súvislosti s napadnutým rozhodnutím prezidenta sťažovateľ v oboch tu prejednávaných ústavných sťažnostiach navyše neopodstatnene namieta porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ v ústavných sťažnostiach nerozlišuje, že prezident je hlavou Slovenskej republiky; prezident reprezentuje Slovenskú republiku navonok i dovnútra a svojím rozhodovaním zabezpečuje riadny chod ústavných orgánov; prezident vykonáva svoj úrad podľa svojho svedomia a presvedčenia a nie je viazaný príkazmi (čl. 101 ods. 1 ústavy). Kancelária prezidenta je právnickou osobou, ktorá zabezpečuje veci spojené s výkonom funkcie prezidenta vyplývajúce z ústavy, ústavných zákonov a z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj s politickou a verejnou činnosťou prezidenta [§ 1 ods. 3 písm. a) a b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 16/1993 Z. z. o Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kancelárii prezidenta“)]. Vedúceho kancelárie prezidenta, ktorý je štatutárnym orgánom kancelárie, vymenúva a odvoláva prezident. Úlohy kancelárie plnia štátni zamestnanci a zamestnanci (§ 2 ods. 2 a 3 zákona o kancelárii prezidenta). Zamestnancom kancelárie neprislúcha vystupovať v mene prezidenta, pokiaľ na to nie sú výslovne splnomocnení (§ 3 ods. 2 zákona o kancelárii prezidenta).

16. Pokiaľ sťažovateľ v súvislosti s listom kancelárie prezidenta zastáva názor, že prezident „konkludentne *de facto* vyhovel jeho žiadosti o dočasné nevykonanie rozhodnutia“, toto tvrdenie nielenže nemá oporu v obsahu uvedeného listu kancelárie prezidenta, ktorý pripojil k posudzovanej

ústavnej sťažnosti (bod 4), ale ani v ustanoveniach ústavy a zákona o sudcoch upravujúcich právomoc prezidenta „bezodkladne“ odvolať sudcu všeobecného súdu (bod 3), avšak bez možnosti rozhodnúť o odklade vykonateľnosti disciplinárneho rozhodnutia, ktorú by mu zveril ústavodarca.

17. Ak by prezident mohol rozhodnúť o odklade vykonateľnosti disciplinárneho rozhodnutia, obsolétnou (z dôvodu duplicity) by sa stala právomoc ústavného súdu na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom (§ 129 zákona o ústavnom súde). Takýto návrh sťažovateľ v pôvodnej ústavnej sťažnosti podal, avšak ústavný súd mu nevyhovel (bod 2).

18. Z časového určenia lehoty „bez zbytočného odkladu“ je potrebné vyvodiť, že ide o veľmi krátku lehotu, ktorou je mienené bezodkladné, nemeškajúce, bezprostredné či okamžité konanie smerujúce k splneniu povinnosti či k urobeniu právneho úkonu alebo iného prejavu vôle, pričom doba trvania lehoty bude závisieť od okolností konkrétneho prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky p. zn. 2 Cdo 150/2017 z 30. augusta 2018).

19. Žiadosť kancelárie prezidenta, aby ju sťažovateľ bez zbytočného odkladu informoval o rozhodnutí ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. o akomkoľvek inom rozhodnutí ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 2125/2025, ústavný súd považuje za zbytočnú vzhľadom na znenie § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd návrh na začatie konania, ktorý prijal na ďalšie konanie, doručí ostatným účastníkom konania a zúčastnenej osobe s výzvou na vyjadrenie v lehote, ktorú určí; uvedené sa rovnako vzťahuje aj na konanie, ktoré predchádza prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

20. K namietaniu porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že čl. 1 ústavy predstavuje vstup do chápania, výkladu a aplikácie celého textu ústavy, neobsahuje však konkrétne základné právo alebo slobodu, ktorej ochrany by sa sťažovateľ mohol pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať, pričom čl. 102 ods. 1 písm. t) a čl. 147 ods. 1 písm. c) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. c) zákona o sudcoch pre absenciu diskrečnej právomoci nedávajú prezidentovi inú možnosť, ako sudcu odvolať. Keďže týmto rozhodnutím nemohlo dôjsť k zásahu do sťažovateľom namietaných práv, ústavný súd ústavné sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu prezidenta odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu